

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **B. K.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
adresa pro doručování: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. OAM-x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Polská republika.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předchozího správního řízení. Dále uvedl, že správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, ale v rozporu s tímto bylo celé řízení jednostranné a neobjektivní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle názoru žalobce Ministerstvo vnitra ČR své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.

3. Žalovaný ve svém vyjádření mimo jiné uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a je plně přezkoumatelné. Žalobce podle žalovaného nepředložil jakoukoli konkrétní, objektivní, natož pak přesvědčivou argumentaci, kterou by byla správnost a zákonnost postupu žalovaného správního orgánu či jím vydaného rozhodnutí zpochybněna. Měl za to, že stávající obsah žalobního podání je obecného rázu, nelze z něj seznat jakékoli konkrétní pochybení žalovaného správního orgánu, kterým měl žalobce na jeho právech zkrátit. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu a na platnou judikaturu související s nastalou procesní situací. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 11. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Pokud jde o věc samotnou správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 8. 2020, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 10. 8. 2020, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 8. 2020, odpověď z Polské republiky ze dne 21. 8. 2020, informace OAMP – Polsko ze dne 10. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 9. 2020 č.j.: OAM-491/ZA-ZA10-D02-2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 2. 8. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti dne 10. 8. 2020 uvedl, že z vlasti vycestoval dne 12. 3. 2020 letecky z Kyjeva do Katowic a následně druhý den odcestoval vlakem a autobusem do České republiky, která byla jeho cílem. V České republice dříve pobýval na základě biometrického dokladu, naposledy přicestoval na polské oprávnění. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že má ve vlasti problémy kvůli svým politickým aktivitám ve hnutí Stop Kapitulaci. Ve městě x chtěl založit pobočku tohoto hnutí, několikrát byl zadržen policií, byl zbit a nucen k podpisu dokumentů. Vše odmítl a nakonec se mu podařilo vycestovat z vlasti. Při pohovoru dne 10. 8. 2020 žalobce dále sdělil, že neměl dostatek času, aby si mohl vyřídit české vízum. Polské vízum se naopak vyřizuje rychle a to do deseti dnů. O mezinárodní ochranu nežádal ihned po příjezdu do České republiky, protože byl v šoku z toho, co se děje ve vlasti. Poučení o tzv. dublinském řízení, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, nečetl. Žadatel byl následně poučen, že v jeho případě bude do Polské republiky odeslána žádost o převzetí z důvodu držení oprávnění k pobytu v Polské republice. Žalobce uvedl, že chce zůstat v České republice, protože se mu zde líbí, žije tady jeho teta a sestřenice. V případě, že by mu bylo vydáno rozhodnutí o přemístění do Polské republiky, tak podá žalobu. Sdělil, že do Polské republiky ani na Ukrajinu zcela jistě nepojede.

8. Dne 10. 8. 2020 požádal žalovaný Polskou republiku o převzetí žalobce s tím, že podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení určil Polskou republiku jako odpovědný stát pro posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V odpovědi ze dne 22. 8. 2020 Polská republika uznala svou příslušnost. Žalovaný si obstaral též informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 8. 2020 „Polsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“. Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2020 č. j. OAM-491/ZA-ZA10-D02-2020 žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, že se řízení zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Polská republika.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
 11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
 12. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
 13. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
 14. Podle čl. 12 odst. 1 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
 15. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
 16. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území*

členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

17. Podle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
18. Podle čl. 17 odst. 2 dublinského nařízení členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v článcích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.
19. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že v daném případě je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Polská republika. Na str. 2 až 3 napadeného rozhodnutí odůvodnil, proč není v případě žalobce namístě aplikovat některé z kritérií dle čl. 8-11 dublinského nařízení. Na základě informací z cestovního dokladu žalobce žalovaný zjistil, že žalobci bylo vydáno dlouhodobé polské vízum č. x s platností ode dne 10. 3. 2020 do dne 28. 8. 2020 s 172 dny pobytu. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 12 dublinského nařízení (srov. str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje. V daném případě nepochybně došlo k naplnění kritéria podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení.
20. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 8. 2020 „Polsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že žalobci v Polské republice nehrozí

nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. S hodnocením žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje a dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019 č. j. 7 Azs 39/2019-39, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Otázkou přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Polské republiky s ohledem na tvrzenou existenci systematických nedostatků azylového systému Polské republiky (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III) se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, a to v rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016 - 24, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Azs 217/2016 - 40, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Azs 276/2016 - 17, či ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 Azs 136/2016 - 31. Neshledal přitom systematické nedostatky azylového systému Polské republiky, které by znemožňovaly přemístění žadatelů do tohoto členského státu. Sám krajský soud ostatně na prve uvedený rozsudek odkázal a jeho závěry plně respektoval. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud k obdobně formulovaným námitkám mj. konstatoval, že statistický rozdíl mezi úspěšností ukrajinských žadatelů v České a Polské republice „[s]vědčí o přísnějším postupu polských orgánů. Na druhou stranu tento rozdíl sám o sobě nepředstavuje okolnost, pro kterou by se žalovaný či soud měl vážně obávat, že stěžovatelčina žádost nebude v Polsku dostatečně posouzena a že dojde k jejímu navrácení na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement. Jedná se o možnou indicii, která však bez poznatků o tom, že by posouzení žádostí ukrajinských občanů ze strany Polské republiky bylo pouze paušální, formalizované, nezohledňující specifika konkrétních případů a bez možnosti účinného opravného prostředku, nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně posuzovány.“*

21. Soud dále podotýká, že žalovaný se věnoval též tomu, zda jsou v posuzovaném případě dány důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. Na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné přímé rodinné vazby, nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polské republice ani vůči Polské republice samotné. Z tohoto důvodu dané ustanovení žalovaný nepoužil. I s tímto závěrem žalovaného zdejší soud souhlasí.
22. Městský soud v Praze upozorňuje na to, že žádost žalobce byla posouzena jako nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno, z tohoto důvodu se žalovaný žádostí meritorně nezabýval, neposuzoval tedy, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Toto posouzení bude úkolem Polské republiky, která je příslušným státem k posouzení žalobcovy žádosti, jak bylo odůvodněno výše.
23. Námitkám žalobce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný rozhodl tak, jak rozhodl, nemůže zdejší soud přisvědčit. Žalovaný shromáždil dostatek podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, s žalobcem provedl pohovor a obstaral si informace o stavu azylového řízení v Polské republice. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí je jednoznačné, jaké závěry žalovaný učinil a z jakých důvodů. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu (protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 3.

9. 2020). Městský soud v Praze dospěl k závěru, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. listopadu 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.

samosoudkyně